چهارشنبه| ۱۹ دی ۱۳۹۷| ۹ ژانویه ۲۰۱۹| ۲ جمادی‌الاول ۱۴۴۰|
سال ششم| شماره ۱۰۶۷| ۸ صفحه| ۱۰۰۰ تومان|

صبا
روزنامه فرهنگ و هنر

عکس اختصاصی «صبا»: کوروش جوان

نگاهی به ترانه‌های ماندگار فیلم‌های سینمایی

جادوی نت و نگاتیو

ارژنگ امیرفضلی در گفت‌وگو با «صبا»:

تافته جدابافته نیستم

در گفت‌وگو با سرپرست رادیو معارف مطرح شد

از صداوسکوت تا هنری ماندگار در جشنواره بین‌المللی رادیو

سرمقاله

سینمایی که ملی نیست نمی‌تواند جهانی باشد

مهدی احمدی
روزنامه نگار

سینما هنر استقبال از جانب مخاطب است. حدود ۱۲۰ سال پیش ۲۸ دسامبر ۱۸۹۵ برادران لومیر در زیرزمین گراندکافه شهر پاریس فیلم ورود قطار به ایستگاه را اکران کردند. خودشان در مقابل درب ورودی ایستادند و بلیت‌های سی‌فرانکی فروختند. با استقبال از این فیلم و به دست آمدن درآمد مورد نیاز بود که هم از لحاظ معنوی و هم از لحاظ مادی انگیزه پیدا کردند که فیلم‌های بعدی خود را بسازند. همین استقبال‌ها باعث شد که سینما پیشرفت کرد و انتقال یافت و تجربه‌اندوزی‌ها شـــد و الان آواتار و جنگ ســـتارگان خلق می‌کنند و رکورد فروش را جابه‌جا می‌کنند. مطمئنا سینمای آن‌ها حداقل در مسیر قرار گرفته است و از لحاظ مادی سرسام‌آور پیشرفت کرده است. همیشه هم با خواســـته مردم پیش رفته‌اند و ســـعی کرده‌اند بینندگان را متحیر کنند. حالا چون با خواسته مردم پیش رفته‌اند و برای رضایت آن‌ها فیلم ساخته‌اند آثارشان سخیف شده است؟ اتفاقا بهترین راهگشای سینما خواسته مردم است.

سینمای ایران از هالیوود هم مسئول‌تر است. باید بدانیم که وظیفه ما این است که ابتدا ســـینما را ملی کنیم و بعد جهانی. سینمایی که ملی نیست نمی‌تواند جهانی شود. به فیلم‌های جهانی شده اکنون که مردم ایران تاییدش نکرده‌اند نباید سینمای جهانی شـــده گفت. مهم‌ترین هدفی که باید مورد توجه باشد آشتی دادن مردم با سینماست. به مردم باید احترام گذاشت. مردم لطف می‌کنند می‌آیند و فیلم ما را می‌بینند. اگر کنار هر خانه حتی یک سینما هم باشد تا زمانی که فیلم خوب اکران نشود مردم استقبال نخواهند کرد.

سینما آمده تا انسان‌ها را برای همکاری فرا بخواند. با سینما آرزوهای خود را محقق شده می‌بینیم و برای رسیدن به آن برنامه‌ریزی می‌کنیم. با سینما انسان‌ها همدیگر را می‌شناسند و فرهنگ‌های خود را به هم معرفی می‌کنند. سینما هدایتگر بشریت است و در دوران با سینما باید مردم را هدایت کرد. متاســـفانه برخی تاکید دارند که به جای رویاها، باید بدبختی و کابوس‌ها نمایش داده شود. به جای امید ناامیدی القا می‌شود. مخاطبان بی‌هویت و ترسو و ذلیل تربیت می‌شوند. سرگرم شدن مردم سخیف دانسته می‌شود درحالی‌که همه عناصر موجود در خلقت به‌نوعی ســـرگرم‌کننده هستند و هیچ چیز بیهوده در این دنیا وجود ندارد. سینما هنر گسترده معاصر است؛ قدرتمندترین ابزار حکومت بر انسان‌ها. حاکمان هم باید با سینما دوست باشند. سینما باید فاخر باشد و نه فخرفروش. سینما باید فروتن و پخته باشد. سینما باید بزرگ‌تر از ما باشد. سینما مادربزرگ قصه‌گوی کشورهاست. با سینما باید تربیت شویم تا به جنگ با ناملایمات برویم. سینما باید تابلوی ارزش‌های انتقادی و اعتقادی جامعه باشـــد. ســـینما تعریف‌کننده مسیر انسان‌های یک کشور است و درنهایت راهگشای سعادت بشریت. اجازه بدهید همه فیلم خود را بسازند. به خودمان توهین نکنیم. به همه فیلم‌ها احترام بگذاریم. همه سعی کنیم مردم را متحیر کنیم. منتقدان هم نماینده مردم باشند و مردم را به‌درستی هدایت کنند. اجازه دهند فیلمسازان خود راهشان را بیابند. حداقل چارچوب‌سازی نکنند.

ســـینمای ایران ظرفیت‌های خود را برای رضایت مردم استفاده نمی‌کند و درنتیجه شاهد سینمای تنبلی هســـتیم که خود را هم نمی‌تواند زنده کند چه برســـد به این که به جامعه امید زندگی دهد. درحالی‌که از مدت‌ها قبل معیار خوبی و بدی فیلم‌ها باید مردم شمرده می‌شدند. زیرا مردم عادل‌ترین و بصیرترین و منصف‌ترین داوران آثار هنری‌اند و هر اثری که مردم انتخاب کنند همیشه ماندگار بوده است و یادش از بین نرفته است. مسلما یک منتقد اشتباه می‌کند ولی ۱۰۰ مخاطب عام اشتباه نمی‌کنند. سال‌هاست با آثار عامه‌پسند و داستان‌گو و ایرانی-اسلامی مقابله می‌شود و نتیجه این است که الان تعداد آثاری درخور و شایسته مردم بافرهنگ ایران نداریم و راهکاری هم برای نجات سینما نداریم اما شـــاید بهترین راهگشای سینما، عمل به خواسته مردم باشد.